

Pite, a kis süni és barátai

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis süni: Pitének hívták. Nagyon kedves süni volt, ezért sokan barátokoztak vele. Pite minden évben, amikor megkezdődtek a hideg hónapok, téli álomra hajtotta fejét a jó puha avarban. Így történt ez most is.

Pite kis barátai: Csíkos, a borz és Bolyhos, a nyuszi mindig alig várták, hogy a hosszúra nyúlt téli szundikálás után kis barátjuk felébredjen.

- Pite hamarosan felébred – töprengett Bolyhos.
- Biztosan nagyon éhes lesz! – válaszolta Csíkos.
- Támadt egy ötletem! – ugrott fel nyuszi – Mi lenne, ha elmennénk az erdőbe és szednénk almát, mire Pite felébred?
- Biztosan nagy meglepetés lenne! Induljunk máris! – lelkesedett Csíkos.

A barátok fogtak egy kosarat és elindultak az erdőbe, hogy éppen ébredező barátjukat meglepjék ropogós almával. Mentek, mendégéltek, egyre beljebb az erdőben, azonban az almafát, amit kerestek, nem találták.

- Jaj, sehol sincs az almafa, biztosan eltévedtünk – kesergett a nyuszi.
- Én is attól tartok. Most mi tévők legyünk? – kérdezte aggódva a borz.
- Talán, ha kiabálnánk, akkor valaki, aki erre jön, meghallhatna bennünket.
- Van nálam egy fonál, idekötöm ehhez a fához, így ni! – mondta Csíkos.
- Most pedig amerre megyünk, arra görgetjük a gombolyagot. Így biztosan nem tévedünk el újra és azt is észrevesszük, ha véletlenül körbe-körbe mennénk.

A két jó barát ebben megállapodott és megpróbálták kijutni az erdőből.

Közben Pite felébredt téli álmából.

- Jaj, de nagyot aludtam – nyújtózott. – Most aztán alaposan kipihentem magam, de meg is éheztem. Azt hiszem a legjobb lesz, ha lerázom magamról a faleveleket és elmegyek almát enni, közben pedig meglátogatom a barátaimat, Csíkos és Bolyhost. Biztosan hiányolnak már.

Azzal kimászott az avarból, megrázta magát, – a tüskéi csak úgy meredeztek az égnek – és elindult az erdő felé. Útközben betért Bolyhoshoz, de a nyuszi lakban senkit sem talált.

- Biztosan átment a borzhoz – gondolta. Elsétált Csíkos odújához, de az is üresen állt.
- Hova mehettek? – töprengett magában. – Talán megfeledkeztek róla, hogy felébredtem? Hát, ha már így alakult, teletömöm a bendőmet és majd visszafelé benézek hozzájuk, hátha addigra megérkeznek.

Pite már sétált egy ideje, amikor észrevett egy fonalat:

- Ez hogy kerülhetett ide? – töprengett magában. – Követni fogom a fonalat, mert biztosan vezet valahova. Nagyon érdekes.

Leszegett fejjel követte a piros szálát. Váratlanul kiabálásra lett figyelmes:

- Pite, Pite, felébredtél? – örvendeztek a barátai, amikor megpillantották.
- Nahát! Csíkos, Bolyhos, kedves barátaim, hogyan kerültetek ide? – kérdezte meglepve a süni.
- Neked szerettünk volna almát szedni – kezdte Bolyhos.
- Aztán eltévedtünk! – vágta rá Csíkos.
- Tényleg? Én meg már azt hittem, hogy elfeledkeztek rólam.
- Ugyan, hogyan tudnánk rólad elfeledkezni, te csacsi süni? – kérdezte nevetve Bolyhos. Azzal a három jó barát összelelkezett.
- Ha már így alakult, – kezdte Pite, a süni – gyertek velem, meghívlak titeket egy nagy közös

lakomára. Hiszen mindjárt oda is érünk az almafához.

– Éljen! – lelkesedett Csíkos és Bolyhos.

Elsétáltak az almafához, mindannyian jól belakmározta, azután ledőltek a réten és almafa alatti árnyékban álomba szenderültek. Így történt hát, hogy a két jó barát meg akarta lepni Pitét, a kis sünt, de végül ő lepte meg őket.